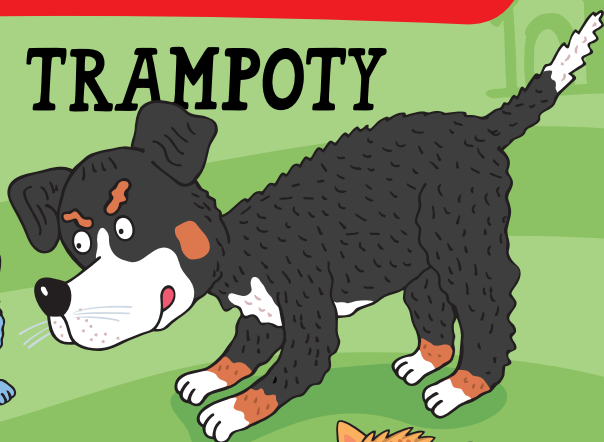

OBRÁZKOVÉ ČTENÍ

PEJSEK TOM

A JEHO TRAMPOTY

PEJSEK TOM

A JEHO TRAMPOTY

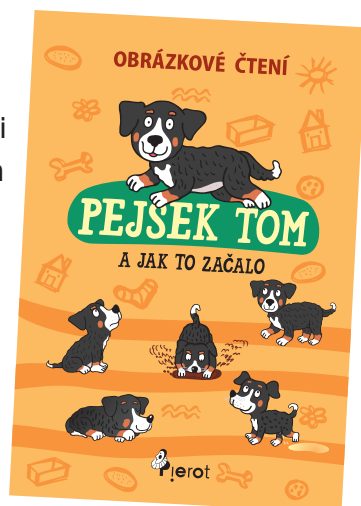
TEXT Petr Šulc

ILUSTRACE Vendula Hegerová

Tato kniha o pejskovi Tomovi
je volným pokračováním
úspěšného titulu:

 Pierot

*Psovi Tomášovi k jeho 13. narozeninám.
Petr*

Vydalo jako svou 603. publikaci nakladatelství **Pierot**, spol. s r. o.
Objednávky vyřizujeme na adrese: Štefánikova 29, 150 00 Praha 5
Tel./fax: 00420/257 328 476 (78)

www.pierot.biz

** Nakladatelstvi.Pierot**

E-mail: **pierot@pierot.biz**

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.

© Pierot, spol. s r. o.

© Pierot copyright agency

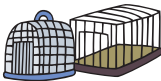

Text: © Petr Šulc

Ilustrace: © Vendula Hegerová

Jazykové korektury: Dana Štropová

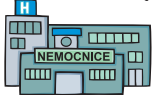
ISBN: 978-80-7353-714-2

TAK TO JSEM JÁ...

Možná si na mě ještě pamatujete. Ano. To jsem já, Tomáš. Úplně stejný Tomáš, který se před rokem přistěhoval z do města a způsobil poprask u místního obchodníka s potřebami pro chovatele zvířat. Byla to ale náramná švanda, když jsem tehdy všechna nebohá zvířátka pustil z na svobodu.   , dokonce i . Jen jsem tam nechal, protože jsem se jich bál.

Od té doby jsem kapánek narostl. Jsem už vyšší než páníčkovy u . Jsem tak velký, že vidím dokonce i na v kuchyni, kde obvykle celá má smečka večeří. Tedy až na mě. Já mám pořád v rohu místnosti. Rychle jsem se v novém domově zabydlel.

Každé ráno se všichni někam rozutečou, a to mi dřív vadilo. a pospíchají na , aby byli včas ve . Páníček

jezdí do kanceláře . Většinou se vrací, až když na nebi svítí . No a panička, tedy paní Piškotová. Určitě si vzpomínáte, nosila plné kapsy piškotů. Pro mě, pochopitelně. Tedy paní Piškotová. Pracuje jako lékařka v . Já zůstával doma pořád sám. No a z dlouhé chvíle jsem tenkrát zlobil.

Nejdříve jsem si vzal do parády Ondrový . Na ně jsem měl zálusk od prvního dne. Tolik mi ten smrádek vadil. Pak jsem rozkousal

Elišce , a páníčkovi?

Ze jsem mu vyta-

hal všechny

a vykousal do nich

, aby mu

pěkně větra-

ly. Všichni se

na mě zlobili,

až... Až na mou

milovanou paní Piškotovou. Byla na mě hodná,

i když nepořádek po mně uklízela právě ona. Měl

jsem ji moc rád nejen pro , kterých míva-

la vždy plnou . Jediná kápla na to, co mi

chybí.

„No jasně,“ prohlásila jednou u večere.

„Tomáš zlobí, protože nemá kamaráda.“

HAF, HAF,

štěkl jsem uznale. Piškotová pejskům rozumí.

A už jsem si představoval, jakého budu mít

nového kámoše. Jak budeme spolu lítat po zahradě mezi , jak se budeme honit kolem i jak budeme aportovat . Haf, jen prosím ne, štěkl jsem nesměle v naději, že mi někdo porozumí.

Posledně, když jsem venku potkal pudlici z na konci ulice, voněla, jako kdyby se koupala jen v , a představte si, na měla dokonce . Růžové a modré. No řekněte, kdo to jakživ viděl?!

 nosila až někde v , jak byla nafoukaná. A se mnou se vůbec nechtěla bavit. Pro ni

jsem byl TEN VOŘECH od sousedů.

 asi také ne... Haf. Je divně dlouhý jako nějaká a hlavně... Hlavně má krátké . S ním se nedá pořádně ani běhat.

Nakonec jsem z toho mudrování usnul. Probudil jsem se, až když bylo vysoko na obloze. Když pozdě odpoledne přišla paní Piškotová domů z práce, nutno podotknout výrazně později než jindy, už od na mě hlasitě volala: „Tomáši, Tomíku.“

Zastríhal jsem .

„Poběž honem. Něco pro tebe mám,“ řekla a položila na zem vedle šatní velikánskou . Mnohem větší, než se kterou chodila do práce. Vyrazil jsem jí hbitě naproti a nadšeně vrtěl .

Co by to tak mohlo být, přemýšlel jsem. Třeba . Nebo možná ... S tou bych si mohl i hrát.